

«ΕΠΙΤΑΓΗΝ ΚΥΡΙΟΥ ΟΥΚ ΕΧΩ» (Α΄ Κορ. 7, 25)

**Τοῦ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ Ν. ΣΤΥΛΙΑΝΑΚΗ,
Γυμνασιάρχου – Ἱεροκήρυκα – Λογοτέχνη.**

Αὐτά γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν Ἐκκλησία τῆς Κορίνθου μέ τά πολλά πνευματικά, καί ὄχι μόνο, προβλήματα. Γράφει ἀπό τήν Ἑφεσο, περιτριγυρισμένος ἀπό τή βαθύτατη ἐκτίμηση καί τήν ἐν Κυρίῳ ἀγάπην τοῦ Ἀκύλα καί τῆς συζύγου αὐτοῦ Πρίσκιλλας (ἄτεκνου ζευγαριοῦ ἀφοσιωμένου στή διακονία τῆς νεόφυτης Ἐκκλησίας τῆς κατείδωλης Κορίνθου τῆς τότε ἀποστολικῆς ἐποχῆς). Πιστοί συνέκδημοι καί συνοδοιπόροι τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν, Ἰουδαῖοι τήν καταγωγή ὁ Ἀκύλας καί ἡ Πρίσκιλλα, βρέθηκαν στήν Κόρινθο ὕστερα ἀπό τό διωγμό τῶν Ἰουδαίων τῆς Ρώμης ἀπό τόν Αὐτοκράτορα Κλαύδιο.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος φιλοξενήθηκε ἀπό τό ζεῦγος τοῦ Ἀκύλα καί τῆς Πρίσκιλλας στήν Κόρινθο γιά 20 περίπου μήνες. Σκηνοποιός ὁ Παῦλος. Ἐργάζεται γιά τά πρὸς τό ζῆν ὅπως καί ὁ Ἀκύλας.

Ἐβοήθησαν ποικιλότροπα τόν Παῦλο οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἀφοσιωμένοι συνεργάτες, πού ἔγιναν χριστιανοί ἀπό τή δική του διδασκαλία (τοῦλάχιστον ἀπό τόν Παῦλο). Ἐγινε μέ σύστημα ἡ ἐμπέδωση τῶν ἀληθειῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ στίς ψυχές τῶν δύο συνεκδήμων του (Ἀκύλα καί Πρίσκιλλας). Δέν τοὺς βάπτισε ὁ ἴδιος. Ὁ Παῦλος δέν βάπτισε. Βάπτισε μόνο τόν Ἀρχισυνάγωγο τῆς Κορίνθου Κρίσπο καί τήν οἰκογένειά του (ἡ ἑβραϊκή Συναγωγή τῆς Κορίνθου γειτόνευε, ἦταν ὁμορὴ μέ τό σπίτι τοῦ Ἀκύλα καί τῆς Πρίσκιλλας). Ἐβάπτισε, ἐπίσης, ὁ Παῦλος τόν Στεφανᾶν ἀπό τήν Ἀχαΐα καί ὅλην του τήν οἰκογένεια. Ἐβάπτισε καί τόν Γάϊον. Κανένα ἄλλον. Δίδασκε μόνο. Δέν βάπτισε γιά νά μή προκληθοῦν παρανοήσεις. Βάπτιζαν οἱ πρεσβύτεροι τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Παῦλος ἄφησε στήν Ἔφεσο τόν Ἀκύλα καί τήν Πρίσκιλλα καί ἀναχώρησε γιά τά Ἱεροσόλυμα καί τήν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας.

Κατά τήν ἀπουσία τοῦ Παύλου οἱ συνέκδημοι Ἀκύλας καί Πρίσκιλλα προσελκύουν στό Χριστιανισμό τόν Ἀπολλῶ, ἕνα πολύ μορφωμένο Ἑλληνιστή Ἰουδαῖο, ἔξοχο ρήτορα καί χειριστή τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας. Σαγήνευε τούς ἀκροατές του ὁ Ἀπολλῶ. Καί μεταβαίνει στήν Κόρινθο, ὅπου τό κλίμα, τό κοινωνικό κλίμα τῆς πλούσιας πόλης ἦταν εὐνοϊκό γιά τούς ρήτορες καί τούς διανοουμένους.

Καί ἐπέστρεψε ὁ Παῦλος κατάκοπος στήν Ἔφεσο ἀπό τήν Ἀντιόχεια. Μαθαίνει γιά τίς φατρίες, τίς χριστιανικές φατρίες, πού (δυστυχῶς) κατά τήν ἀπουσία του εἶχαν γεμίσει τήν Κόρινθο. Πληροφορεῖται ὅλα αὐτά ἀπό τούς ἀνθρώπους τῆς Χλόης τῆς Κορινθίας, τῆς εὐπορης, ἰσαποστόλου χήρας. Οἱ ἄνθρωποι τῆς (ὕπηρετικό προσωπικό) φθάνουν στήν Ἔφεσο γιά νά ἐνημερώσουν σχετικά τόν Παῦλο:

- «Ἐγώ εἶμαι τοῦ Παύλου», ἔλεγαν κάποιοι στήν Κόρινθο.
- «Ἐγώ τοῦ Πέτρου», πρόσθεταν ἄλλοι.
- «Ἐγώ τοῦ Ἀπολλῶ», συμπλήρωναν πολλοί.

Ἐπέστρεψε, λοιπόν, ὁ Παῦλος στήν Ἔφεσο καί μέ ἄλλος πληροφορεῖται γιά τό πνευματικό χάλι, τήν πνευματική κατάντια τῶν χριστιανῶν τῆς Κορινθίου. Πικραμένος ὁ μέγας Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν γράφει τήν ἐπιστολή (54 – 55 μ.Χ.) καί τήν στέλνει μέ τούς ἀνθρώπους τῆς Χλόης τῆς Κορινθίας (ἡ μνήμη τῆς τελεῖται στίς 3 Σεπτεμβρίου), πού βρίσκονται, ὅπως γράψαμε, στήν Ἔφεσο.

Ἐρωτᾷ τούς Κορινθίους στήν ἐπιστολή του αὐτή ὁ Παῦλος, γεμάτος ψυχική ὁδύνη: Πέστε μου, ποιός σταυρώθηκε γιά σᾶς; Ποιός ἀναστήθηκε; Μήπως ὁ Πέτρος; Μήπως ὁ Ἀπολλῶ; Μήπως ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔδωσε ἑαυτόν λύτρον ἀντί πολλῶν; Αὐτός εἶναι ὁ ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας. Τέρμα, λοιπόν, στούς ἀνόητους φατριασμούς.

Τέλος, στό ἔβδομο κεφάλαιο τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, στίχο 25, διαβάζουμε κατάπληκτοι: «Περί δέ τῶν παρθένων ἐπιταγήν Κυρίου οὐκ ἔχω, γνώμην δέ δίδωμι ὡς ἡλεημένος ὑπό Κυρίου πιστός εἶναι». Δηλαδή, γιά τό θέμα τῶν παρθένων, πού ζοῦν ζωήν ἀγνείας, ἀφιερωμένη στήν ἀγάπη «τοῦ πλησίον» καί τοῦ Χριστοῦ, «ἐπιταγήν Κυρίου οὐκ ἔχω», δέν ἔχω καμία μυστική συνταγή ἢ διαταγή ἀπό τό Θεό. Ἀπλῶς δίνω τήν προσωπική μου ἄποψη «ὡς ἡλεημένος ὑπό Κυρίου» γιά νά εἶμαι ἄξιος διδάσκαλος καί σύμβουλός σας. Ἀκρόττες «δέν δέχο-

μαι», συνεχίζει ὁ Παῦλος. Οἱ νυμφευμένοι νά εἶναι πιστοί στίς συζύγους τους, οἱ ὑπανδρευμένες νά εἶναι πιστές στούς συζύγους τους. Ἐάν ἡ ἀγάμος ἔρθει σέ νόμιμο (θρησκευτικό) γάμο, δέν ἀμάρτησε. Νά γνωρίζει, ὅμως, ὅτι ἡ καθημερινότητα τῆς ἑγγαμῆς ζωῆς εἶναι διαφορετική ἀπό αὐτήν τῆς ζωῆς τῆς ἀγαμίας καί τῆς ἐν Χριστῷ ἀφιερώσεως. Καί ὅλα πρὸς δόξαν Θεοῦ καί μόνον.

— Πάντως «ἐπιταγὴν Κυρίου οὐκ ἔχω», ὑπογραμμίζει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν. Καταπιεστικός δέν πρέπει νά γίνωμαι. Οὔτε μπορῶ «νά κόβω γνῶμες» γιά τόσο λεπτά θέματα. Ἡ μητέρα Ἐκκλησία θά δώσει τίς πρέπουσες ἀπαντήσεις. Αὐτή καί μόνο αὐτή, πού εἶναι τροφός καί κιβωτός σωτηρίας. Κανείς ἄλλος. Ἐξω ἀπό τὴν Ἐκκλησία καιροφυλαχτεῖ ἡ αἵρεση, ἡ λανθασμένη, ἡ κουτσουρεμένη, ἡ ἐλλιπὴς πίστις.

Τὰ λόγια τοῦ Παύλου μᾶς θυμίζουν κάποιους σύγχρονους, καθ' ὑπερβολὴν ἀμύντορες τῆς Πίστεως, πού, χωρίς ταπείνωση, γίνονται οἱ ἀπὸ καθέδρας εἰδήμονες καί ἐπαῖοντες γιά ὅλα τὰ πνευματικά θέματα καί οἱ ἀποκλειστικοί ἐρμηνευτές τῆς Παραδόσεως..., χωρίς νά γνωρίζουν τὴν Ἱερά μας Παράδοση. Ὁ ἐν Τριάδι Θεός νά ἐλεήσει αὐτούς καί ἡμᾶς.